

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupeného advokátkou JUDr. Otylkou Pavlíkovou, se sídlem Lidická 28, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 8 Az 228/2003,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky JUDr. Otylky Pavlíkové **se u r č u j e** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR (dále jen „žalovaný“) ze dne 13. 11. 2003, č. j. OAM-30/VL-10-P11-2001, o neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky městským soudem; vady řízení spočívající v tom,

že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech; zmatečnost řízení; a dále jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V kasační stížnosti samotné pouze uvádí, že městský soud posoudil jeho případ v rozporu s platným právem a že shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje tento rozsudek městského soudu zrušit a zároveň žádá o přiznání odkladného účinku, když uvádí, že má obavu z nuceného opuštění ČR a následného odjezdu do Ruska, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 3. 1. 2001 na základě žádosti, v níž je jako důvod žádosti o azyl uvedeno, že od roku 1997 pracoval stěžovatel u svého otce v Čečensku, kvůli čemuž měl následně v dagestánské M. problémy s policií, která jej neustále kontrolovala a povolávala k výslechům. Proto se rozhodl z Ruska odjet. Totéž vyplývá i z protokolu o pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 1. 2. 2001. V tomto pohovoru uvedl, že měl problémy s milicí, která postupuje proti v. - stěžovatel sám sice není v., ale měl s nimi kontakty a pomáhal jim. Zkontaktoval se s nimi poté, co byl v roce 1996 ruskými milicionáři nucen k podplácení, aby nebyl při svém podnikání - dovozu různého zboží z Evropy i Asie - trestně stíhán. Milicionáři mu totiž podsunuli do auta drogy a náboje a nařkli ho z obchodu s nimi. Po tomto incidentu, který nikde nehlásil, vyhledal v. s žádostí o pomoc proti milici, ovšem poté jim musel poskytovat různé protislužby. V. stěžovatel označil za jednu z hlavních sil vystupujících v kavkazských republikách proti ruské vládě. Stěžovatel pro ně například v roce 1999 rozvážel letáky vyzývající k jednotě všech muslimů proti Rusům. Během války v Čečensku byli v. a jejich příznivci pronásledováni milicí, stěžovatel také převážel jejich rodiny z Dagestánu do Čečenska, aby se tam dočasně ukryly. Za své služby byl stěžovatel v. i placen, poté ale začal být sledován milicí, v září 1999 byl dokonce pozván k výslechu a poté zadržen na dva měsíce v M. Během tohoto zadržení byl násilně nucen k tomu, aby podepsal přiznání, že převážel drogy a zbraně. Stěžovatel se domníval, že jeho vyslyšatelé patřili k ruské Federální bezpečnostní službě. Nějaký čas po propuštění bydlel u otce, kde se zabýval činností, kterou nechtěl v pohovoru specifikovat. V roce 2000 měl již všeho dost, a proto z Ruska odjel. V případě návratu se obával pokračujícího pronásledování a mučení.

Stěžovatel v závěru tohoto pohovoru přislíbil, že ještě později doplní nějaké informace, poté se však ani na opakovanou výzvu žalovaného k pohovoru nedostavil. Proto bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2001, č. j. OAM-30/VL-10-P16-2001, řízení o udělení azylu zastaveno podle tehdejšího znění § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, kterému ministr vnitra vyhověl a svým rozhodnutím ze dne 3. 4. 2002, č. j. OAM-804/AŘ-2002, rozhodnutí zrušil a vrátil žalovanému k novému projednání pro nesplnění podmínek pro zastavení řízení podle předmětného ustanovení.

Dne 11. 11. 2003 byl tedy proveden další pohovor a v něm stěžovatel uvedl, že s v. začal spolupracovat v roce 1993 nebo 1994. V. definoval jako brutální religiózní muslimské hnutí. Obecně s nimi souhlasil v jejich protiruském postoji, byť se jinak klonil k jiné větvi islámu. Spolupracovat s nimi začal poté, co si od nich v roce 1993 půjčil peníze, aby mohl začít podnikat. Poté, co byl pracovníkem žalovaného upozorněn, že v prvním pohovoru uváděl, že s v. začal spolupracovat až v roce 1996, uvedl, že nejprve si od nich půjčil peníze a

spolupracovat začal až v roce 1996, pak ale výpověď změnil v tom směru, že s nimi začal spolupracovat určitě dříve, zejména jim vozil potraviny. Navíc mu vyhrožovali, že pokud s nimi nebude spolupracovat, podpálí mu dům nebo auto. Chtěli po něm také, aby se i aktivně zapojil do bojů. Policii však neřekl, že jeho spolupráce s v. byla vynucená, neboť by to nemělo cenu. Přiznal také, že práce, kterou odmítl specifikovat v prvním pohovoru, byl obchod s alkoholem a cigaretami, což mu jeho víra jako muslimovi zakazuje.

Žalovaný předmětnou žádost o poskytnutí azylu zamítl svým výše označeným rozhodnutím ze dne 13. 11. 2003. Žalovaný v tomto rozhodnutí vyšel ze Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie o stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci za rok 2002, z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR a Ministerstva vnitra ČR a z informací obsažených v databázi České tiskové kanceláře. Důvodem stěžovatelovy žádosti o azyl byly podle žalovaného potíže s policií a v. Co se týče vyhrožování ze strany v., k tomu žalovaný uvedl, že v něm nelze shledat pronásledování, neboť stěžovatel s nimi začal spolupracovat dobrovolně, když si od nich vypůjčil větší finanční částku, a ztotožňoval se i s jejich názory. Problémy s nimi začal mít, až když po něm požadovali, aby za ně i bojoval, což nechtěl, neboť měl manželku, děti a strach. Takové jednání v. ovšem jednak není nijak přičitatelné jeho zemi původu, jednak nebylo motivováno azylově relevantními důvody, ale zejména snahou vymoci zpět vypůjčené peníze. Žalovaný také poukázal na rozpory ve stěžovatelově výpovědi. Co se týče stěžovatelových potíží s policií, tyto byly zdůvodněny jeho spoluprací s v.. Žalovaný poukázal na neurčitost tohoto pojmu, který v kontextu Čečenska označuje příznivce striktní interpretace Koránu a radikálního islámu, zároveň však v Rusku obecně dosti splývá s brutální kriminalitou. Je tak těžko odlišit, zda je při stíhání příznivců v. důvodem náboženská odlišnost či účast na kriminální činnosti. Stěžovatel s tímto hnutím začal spolupracovat z čistě materiálních důvodů, když si musel odpracovat svůj dluh, ale bojovat odmítal, zároveň se však ztotožňoval s idejemi hnutí. Žalovaný jej tedy nepovažoval přímo za stoupence hnutí, když jeho důvody pro spolupráci s v. byly jiné. Jeho potíže s policií tedy nelze označit za pronásledování, neboť nebyl přímo stoupencem hnutí a lze předpokládat, že kdyby policii řekl pravdu o důvodech své spolupráce s v., jednala by s ním jinak. Nevyužil ani možnosti spolupráce s advokátem. Pronásledování neshledal žalovaný ani v tom, že policie se k němu mohla stavět nepřátelsky pro jeho viditelný kavkazský původ. Žalovaný v tomto bodě odkázal na právní názor Vrchního soudu v Praze obsažený v jeho rozsudku ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. 7 A 754/2000, kde je uvedeno, že ústrky vůči některé národnosti či přítomnost xenofobie v některé zemi nejsou samy o sobě pronásledováním. Celkově tak žalovaný neshledal důvody udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Dále nebyly dány ani podmínky umožňující udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a nebyla shledána ani přítomnost překážky vycestování podle § 91 téhož zákona, když žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel není v případě návratu do země původu ohrožen skutečnostmi vyjmenovanými v tomto ustanovení.

Proti tomuto zamítavému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze. V této žalobě namítal v obecné rovině porušení několika ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, v konkrétnější úrovni pak uvedl, že napadené rozhodnutí nebylo podepsáno osobou oprávněnou jednat za žalovaného. V doplnění své žaloby pak připomněl, že ze své země původu odešel pro obavy o svou bezpečnost, zejména pak pro obavu z pronásledování ze strany policie a národnostní útlak. Informacím, které si žalovaný obstaral, vytkl stěžovatel neúplnost a neaktuálnost, zejména ve vztahu k posouzení překážky vycestování, kdy podle stěžovatele nebylo možno vycházet ze zpráv vztahujících se k roku 2002. Připomněl konečně, že byl pronásledován policií a že se domnívá, že splňuje podmínky podle § 12 zákona o azylu i podle jeho § 91. V otázce

posouzení přítomnosti překážky vycestování také odkázal na nálezn Ústavního soudu ze dne 15. 4. 2003, sp. zn. I. ÚS 752/02, kde Ústavní soud odvodil z článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zákaz vyhostit konkrétního moldavského občana do jeho země původu pro riziko mučení.

Městský soud v Praze žalobu zamítl shora označeným rozsudkem. V tomto zamítavém rozsudku se městský soud ztotožnil s názorem žalovaného, že problémy žalobce s v. byly vyvolány jejich ryze materiálním zájmem na vrácení peněz, které žalobci půjčili, nikoliv snahou jej pronásledovat ve smyslu zákona o azylu. Z informací o zemi původu přitom vyplývá, že nelze tvrdit, že by byl nátlak ze strany v. vůči stěžovateli trpěn orgány státní moci. Nezákonný postup některých příslušníků policie nelze považovat za součást státní politiky, ale spíše za selhání těchto jednotlivých policistů, kteří zneužili svého postavení k vlastnímu obohacení. K námitce ohledně nesprávnosti posouzení nepřítomnosti překážky vycestování městský soud uvedl, že z informací o stěžovatelově zemi původu skutečně nevyplynulo nic, co by nasvědčovalo ohrožení stěžovatele skutečnostmi uvedenými v § 91 zákona o azylu. Nebylo přitom možno vytknout postupu žalovaného v této otázce ani to, že by vycházel z neaktuálních informací, jak mu stěžovatel vytýkal. Zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie se nemohla týkat přímo roku 2003, když rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na konci roku 2003, kdy zpráva za rok 2003 ještě nebyla k dispozici, proto bylo dostatečné, že byla použita zpráva z roku 2002. Žalovaný navíc vycházel i ze zprávy Ministerstva vnitra ČR ze dne 5. 6. 2003, takže jeho podkladům nebylo možno vytknout neaktualnost. K námitce podpisu oprávněné osoby chybícího v rozhodnutí doručeném stěžovateli městský soud uvedl, že takový postup skutečně neodpovídá ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, taková vada však nezpůsobuje nicotnost napadeného rozhodnutí, když je součástí správního spisu vyhotovení rozhodnutí, které je oprávněnou osobou podepsáno. Ze všech těchto důvodů městský soud posuzovanou žalobu zamítl výše označeným rozsudkem napadeným touto kasační stížností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku městského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Stěžovatelova kasační stížnost trpí značnou obecností právní i skutkovou. Tento stav přitom pohříchu neodstranila ani právní zástupkyně stěžovatele poté, co mu byla usnesením městského soudu ustanovena, když namísto toho setrvala v pasivitě. Zdejší soud

je tak ve svém přezkumu omezen pouze na body uvedené přímo stěžovatelem v kasační stížnosti, tedy fakticky na obecný stěžovatelův nesouhlas s tvrzenou nezákonností správního řízení a následného rozsudku městského soudu.

Stěžovatel namítá, že jeho věc byla projednána v rozporu se zákonem o azylu. Vzhledem k tomu, že argumentace jeho žaloby směřovala zejména k ustanovením § 12 a § 91 tohoto zákona, má zdejší soud za to, že k přezkumu posouzení pronásledování či odůvodněného strachu z něj, respektive k přezkumu překážky vycestování, směřuje stěžovatel i touto svou námitkou uplatněnou v kasační stížnosti.

Stěžovatel setrvale uváděl dva původce svého tvrzeného pronásledování. Prvním z těchto původců byli v. V otázce posouzení stěžovatelových problémů s v. souhlasí zdejší soud se žalovaným. Stěžovatel s tímto hnutím skutečně začal spolupracovat z čistě materiálních důvodů, když si musel odpracovat svůj dluh, a jeho následné potíže byly pouze následkem tohoto jeho rozhodnutí. Spolupráce se strukturami násilné či zločinecké povahy je riskantní v kterékoli zemi a následky z této spolupráce plynoucí nelze obvykle považovat za pronásledování. Takové problémy jednak nejsou motivovány žádným z azylově relevantních důvodů, jednak jejich původcem není veřejná moc, ale samy tyto struktury, leda by jejich činnost byla vykonávána s podporou či souhlasem státu. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně nebylo. Lze tak v otázce pronásledování ze strany v. jako polovojenské protiruské organizace působící na Kavkaze pouze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 14/2003 (publ. pod č. 115/2004 Sb. NSS), kde zdejší soud vyřkl: *„Je-li důvodem žádosti o azyl obava z návratu do Ruské federace, v níž žadateli hrozí teroristické akty čečenských teroristů, tj. akty neprováděné státní mocí, přičemž žadatel o azyl se v domovském státě vůbec nepokusil svou situaci přes tamní státní orgány řešit, není dán důvod pro poskytnutí azylu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani překážka vycestování.“* K následkům spolupráce s nelegálními skupinami pak nezbyvá než odkázat na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, sp. zn. 5 Azs 45/2003 (publ. pod č. 592/2005 Sb. NSS): *„Ze skutečnosti, že při nelegální činnosti se žadatel o azyl dostal do styku s muslimskými skupinami a sám je ateistou, nelze bez dalšího dovozovat pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a to ani když se žadatel nyní takovýchto skupin obává proto, že by se mu mohly mstít z příčin, jejichž původ leží právě ve spolupráci při nezákonných obchodech.“* V nyní posuzovaném případě sice stěžovatel není ateistou, naopak i vyznáním se shoduje s příslušníky skupiny, jíž se nyní obává, závěr o tom, že za pronásledování nelze považovat hrozbu ze strany zločineckých skupin, jež žadatel o azyl sám kontaktoval, je nicméně použitelný i zde.

Druhým tvrzeným původcem stěžovatelova pronásledování byla policie, která jej vyšetřovala v souvislosti s jeho kontakty s v. Zde je třeba navázat na názor městského soudu, že i tvrzené násilné vynucování výpovědi při výslechu jeví spíše znaky selhání a pochybení jednotlivých policistů, ostatně hlavním faktem, v němž stěžovatel vidí své pronásledování, je sám fakt uvěznění a vyšetřování. Zde je ovšem třeba vidět, že stěžovatel nebyl uvězněn pro některý z azylově relevantních důvodů, tedy z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů; ale proto, že spolupracoval se skupinou, jejíž násilnou a potenciálně kriminální povahu nezpochybňoval ani on sám. Spolupráce s takovou skupinou je pak důvodem k trestnímu vyšetřování prakticky kdekoliv ve světě, nejen ve stěžovatelově zemi původu, jež se v rozhodném místě a čase nacházela fakticky ve stavu ozbrojeného konfliktu. K tomuto závěru směřuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, sp. zn. 3 Azs 301/2004, kde bylo uvedeno: *„Postup státních orgánů v zemi*

původu v souvislosti s vyšetřováním závažné trestné činnosti (zde: bombové útoky proti civilnímu obyvatelstvu), kterému byl žadatel o azyl po omezenou dobu vystaven, nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 12 ve spojení s § 2 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to zejména tehdy, pokud toto vyšetřování bezprostředně následovalo po trestné činnosti, vztahovalo se i na jiné podezřelé osoby a pokud neexistuje indicie, že by postup státních orgánů byl primárně ovlivněn rasou žadatele o azyl, jeho náboženstvím, národností, jeho příslušností k určité sociální skupině nebo skutečností, že žadatel o azyl zastává určité politické názory.“ Z pohovorů se stěžovatelem - přes těžko zpochybnitelné nesrovnalosti mezi stěžovatelovými vyjádřeními - vyplývá, že ke spolupráci s v. se rozhodl částečně dobrovolně z ekonomických důvodů, částečně k ní byl posléze donucen. Nechtěl tedy tímto způsobem vyjádřit své politické názory, ale učinil určité, víceméně majetkově motivované rozhodnutí, jehož důsledkem už vzhledem k povaze společenských struktur, na něž se takto napojil, byla jednak hrozba budoucího pronásledování ze strany těchto struktur rozebraná výše a jednak hrozba, že bude vyšetřován v souvislosti s trestnou činností těchto struktur veřejnou mocí. Samo vyšetřování stěžovatele policií tak nelze považovat za pronásledování, metody při něm používané jsou pak sice neúnosné v kterékoli členské zemi Rady Evropy, stěžovatel však ani netvrdil, že by tyto metody v kontextu dané situace dosáhly intenzity činící z nich pronásledování veřejnou mocí.

Co se týče hrozby skutečností zakládajících překážku vycestování, zde může zdejší soud pouze odkázat na velmi podrobné a důkladné a s maximální snahou o aktuálnost zdrojů informačně podložené odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel nepředložil žádné skutečnosti, jež by závěry žalovaného, respektive městského soudu v této oblasti zpochybnil. Ve smyslu § 91 odst. 1 písm. a) zákona o azylu nelze shledat, že by byl v případě návratu do Ruska ohrožen stěžovatelův život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo že by mu zde hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, či že by byl jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu. Ruská federace ani nežádá o jeho vydání k trestnímu stíhání, tím méně ke stíhání pro trestný čin, za který by ruské zákony stanovily trest smrti.

Lze proto uzavřít, že Nejvyšší správní soud v daném případě neshledal naplnění některého z namítaných důvodů kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., neboť - jak vyplývá ze shora uvedeného - v souzené věci nebylo shledáno nesprávné posouzení právní otázky městským soudem; vady řízení před správním orgánem, kdy by pro tuto důvodně vytýkanou vadu městský soud měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit; zmatečnost řízení před městským soudem; a nebyla shledána ani jiná vada řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl po přezkoumání kasační stížnosti k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Ministerstvu vnitra náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka JUDr. Otylka Pavlíková; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1x 1 000 Kč

za jeden úkon právní služby - převzetí a příprava věci - a 1x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2006

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu